

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

30. De Arianis hæreticis, qui magnas & portentosas calumnias
consinxerunt Athanasium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

gens ipsa imago affixa in ipso introitu quartæ
 protinus sæpè dicti oratorij. Hæc ibi Damas-
 cenus. Sunt & nostro prædolor sæculo homi-
 nes nō minus quàm iste Olympius in SS. Tri-
 unitatem blasphemi. Scribit enim Frideric. Sta-
 phylus (in Apologia) Lucam Sternberger in op-
 usculo Moraviæ Sternberg publicitus docuisse,
 eos omnes, qui S. Trinitatis nomē confitētur
 & colunt, tres Deos falsò comminisci, cum sit
 Trinitatis nomen superuacaneum & inane,
 quod scripturis sacris Trinitatis nomen nus-
 quam expressum sit. Itaque voluit vt loco illi-
 us Ecclesiasticæ cationis, O veneranda Trini-
 tas: caneretur, o veneranda Dei bonitas: optat
 etiā, vt dæmones omnes Trinitatē abducāt &
 absportent, nescire se, inquisiens, vtrum mas sit,
 an foemina: persuasum autē se habere, Trinita-
 tē illam quondam foeminam fuisse, quæ tres
 maritos habuerit. Sunt & Seruetiani, qui & S.
 Trinitatem (hæresco referens) vocant Trici-
 putē Cerberum. In Olympio illo videre est di-
 uinæ vindictæ seueritatem: in his quibusquā
 Olympianam blasphemiam spiratibus, admi-
 rabilem diuinæ patientiæ longanimitatem.

*Rufinus lib. 10. cap. 15. & sequent. historia Ecclesia-
 sticæ. Quas & quàm portentosas calumnias A-
 riani heretici confixerint in Athanasium.*

CAP. XXX.

Vbi Constantius Orientis regnum solus
 obtinuit, Constantino fratre non longè
 ab

ab Aquileia apud Alſam ſtunium à militibus interfecto, Conſtans vtriuſque germanus, Occidentem ſatis indiſtriè gubernabat. Nam Conſtantius natura & animo regio, dum primis illis regni ſui fautoribus ſatis indalget, per eunuchos arte in perfidià decipitur à peruerſis ſacerdotibus: & intento ſatis ſtudio, prauis eorum contentionibus obſecundat. ſed illi verentes, ne fortè adeundi regis copia quandoque fieret Athanaſio, & per eum de veritate fidei, quam peruertebāt, ſecundum ſcripturas edoceret, omnimodis inſimulare eum apud principem, & velut omnium ſcelerum ac flagitiorum adgrediuntur exponere: ſoque quo humani corporis brachium loculo delatum, Imperatori oſtendūt: quod ab Athanaſio exciſum magicæ artis gratia de Arſenii cuiuſdam corpore confirmabant. Sed & alia quàm plurima criminofa ſimul & flagitioſa componunt.

Quibus ex cauſis Imperator iubet conuocato Concilio Athanaſium condemnari. Idq; apud Tyrum (miſſo è latere ſuo vno ex Comitibus, adnitente quoque Archelao tunc comite Orientis, necnon & eo, qui Phœnicem prouinciam gubernabat) congregari iubet. Eo deducitur Athanaſius, loculus cum humano brachio circumferretur, inuidia & horror nō ſolum religioſas, ſed & viles animas peruadit. Hic Arſenius, cuius brachium dicebatur exciſum,

excisum, lector aliquando Athanasij fuerat, & do culpam correptionem veritus, frequentia sese subtraxerat. Cuius latebras opportunas si ad huiuscemodi commentum flagitiosi homines rati, in initio compositi criminis occultatum eum apud quendam, quem fidissimum secretibus suis crederant, retinebant. Peruenit tamen ad hunc in latebris positum, quid suo nomine criminis intentaretur Athanasio. Et tunc eum ipsa humanitatis contemplatio, siue diuina perpulit prouidentia, clam per noctis silentia euadens claustris, enauigauit Tyrium. Ex pridie quam causae dicendae adesset vltimus dies, Athanasio sese Arsenius obtulit, utque secretum gestarum res haberet, edocuit. Ille domi se hominem, nec innotescere cuiquam de eius praesentia iubet. Interea Concilium cogitur, in quod aliquanti concinnati calumniae conscij, omnes penè in fensu animo aduersum Athanasium praerudicatioque conueniunt. Per idem tempus Paphnutius Confessor (de quo supra memorauimus) aderat, Athanasij innocentiae conscius. Is cum vidisset Maximum Hierosolymorum Episcopum, qui vna secum effosso oculo, & poplite succiso, Confessor exstiterat, tunc pro nimia simplicitate nihil de sacerdotum scelere suspicantem, consedissee cum caecis, quos factionis macula sociauerat, mediū confessum non veritus: Te, inquit, Maximè, cum quo mihi vnum atque idem confessionis insi-

784 COLLATION. SACRAR.
gne est, cum quo mihi pariter mortale lumen
effossum, clariorem diuini luminis concilia-
uit ad spectum: Te, inquam, non patiar sedere in
concilio malignantium, & cum iniqua geren-
tibus introire. Iniecitq; manu cleuans eum de
medio eorum, ac de singulis instruens, perpetua
dehinc Athanasio communiōe sociatus. Sed
interim causa dicitur. Prima introducit ac-
cusatio mulieris cuiusdā, quæ se diceret aliquā
do hospitio Athanasium suscepisse, & ad eo
noctu nihil suspicantem, vim corruptionis ef-
se perpeffam. Introduci ad hæc iubetur Atha-
nasius, ingreditur cum Timotheo presbytero
suo, cumq; monet, vt posteaquā mulier di-
cendi finem fecisset, se tacente ad ea quæ dix-
erat, responderet. Cumq; mulier illa, quæ edo-
cta fuerat, perorasset, Timotheus conuulsus ad
eam: Verè, inquit, mulier ego mansi apud te a-
liquando aut vim tibi, vt asseris, feci? Tunc il-
la (vt mulierum se talium procacitas habet) ob-
iurgans Timotheum: Tu, tu, inquit, mihi vim
fecisti, tu in illo loco cōmaculasti castitatem
meā. Simul & cōuersa ad iudices, obtestari fi-
dē Dei cœpit, vera se dicere. Tū omnes ridicu-
losus pudor habere cœpit, quod tā facile tacē-
teco, factio cōpositi criminis patuisset. Nec ca-
men permissi sunt iudices habere de muliere
quæstionem, vnde hæc, vel per quos, aut quo-
modo fuisset aptata calumnia, quoniam iudi-
candi libertas penes accusatores erat. Hinc
transitur ad aliud crimen. Pro-

Profertur facinus sæculis inauditū (*Secunda
 Columnia.*) Hoc est ; inquit, vbi nemo possit
 verborum præstigijs decipi, res oculis agitur,
 verbis cessantibus. Brachium hoc te, aiunt, A-
 thanasi accusat excisum : Hæc est Arsenij dex-
 tera, quam tu quomodo, vel ad quos vsus ex-
 sideris, indicato. Tum ille: Quis enim, inquit,
 vestrum Arsenium nouerat, vt hanc ipsius dex-
 teram cognoscatis? Exsurrexerunt aliquanti,
 qui se dicerent optimè scisse Arsenium, in qui-
 bus nonnulli erant absque conscientia factio-
 nis. Orat dehinc à iudicibus Athanasius, vt
 hominem suum, quem in negotium deposce-
 ret, iubeant introduci. Cumque introductus
 esset Arsenius, eleuato eius vultu, Athanasius
 concilio & iudicibus ait : Hic est Arsenius. Et
 eleuans eius nihilominus dexteram : Hæc est,
 inquit, etiam dextera eius, hæc est sinistra, Hæc
 autem, quam isti offerunt, manus vnde sit,
 vos requirere. Tunc velut nox quædam & te-
 nebra accusatorum oculis infusæ, quid age-
 rent, quò se verterent, nesciebant. Ipsum ete-
 nim esse Arsenium, testes, qui paulò ante scire
 se dixerant, confirmabant. Verùm quia non
 iudicandi, sed opprimendi hominis causa cõ-
 cilium gerebatur, fragor omnium repente at-
 tollitur, magum esse Athanasium, & decipe-
 re intuentium oculos cõclamatur, nec debere
 vilo modo vltra talē hominem viuere : factio-
 que impetu, suis eū discerpere manibus parāt.
 Sed

Sed Archelaus, qui cum ceteris ex præcepto Imperatoris concilio præsidebat ereptus eum de discerpentium manibus per occultos exitus eduxit, ac fugam (qua solum posset) salutem monuit commendare. Concilium tamen rursum conueniens, tanquam si nihil omnino deprehensum fuisset, ut confessum de interuentis criminibus Athanasium condemnaret. Ergentia in hunc modum ficta per orbem terrarum munites, ad scelus sui consensum Imperatore cogente ceteros episcopos perpulerunt.

Hinc iam toto orbe profugus agitur Athanasius, nec ullus ei tutus ad latendum supererat locus, Tribuni, Præpositi, Comites, exercitus quoque ad inuestigandum eum mouerunt edictis in imperialibus. Præmia de lateribus proponuntur si quis viuum maxime, si id minus, caput certe Athanasij detulisset. Ita totis regni viribus frustra aduersum eum, cui Deus aderat, certabatur: Interea sex continuis annis ita latuisse fertur in lacu cisternæ non habens aquam, ut Solem nunquam videret. Sed cum per ancillam, quæ sola conscia dominorum officij, qui ei latebras præbuerant, videbatur, indicatus fuisset, tanquam Dei spiritu admonitus ipsa nocte, qua ad eum comprehendendum cum iudicibus veniebatur, post annos sex migravit ad alium locum. Ita illi, qui venerant frustrati, dominisque in fugam versis, de ancilla ut falsa indicè poenas sumunt.